Ἐν Μυτιλήνῃ τῇ 9ῃ Ἰουνίου 1922.

Ἀγαπητή Μερόπη.

Δέν δύνασθε νά φαντασθῆτε μέ πόσην χαράν ἀνέγνωσα τό χρυσό σας γραμματάκι. ~~Δέν~~ Πιστεύω νά μή ἔχετε παράπονο διότι ἄργησα νά σᾶς γράψω ἀπαντῶν σχετικῶς μέ τήν παραγγελίαν σου. Ἔχω ὅμως χρυσή μου πολλάς ἀσχολίας διότι εἶχα ἄρρωστο τό χαριτωμένο ἀγγελάκι μας καί δέν εἶχα διάθεσιν οὔτε νά μείνω σου. Ἀχ ~~π~~ Πρόσφορα ἐπιθυμῶ ὅλη τον μέ τόσον πόθον μέ τό ὡραῖον καιρόν καί νά μή δυνηθῶμεν νά περάσωμεν τό χειμῶνα μας ὡραῖα. Ἀχ καί τό καημένο μας ... ἔρχεται μαζί καί Μαρία ἔχετε εἰς τό σπίτι καί τά πρῶτα του γράμματα. Τό χρυσό μου ἀγγελούδι

Θυμήσου Μπροσσούλα πόσον το αγαπούσες
κι πόσες φορές το σκέπασες.
Η θεία Ελισάβα φορά πάλιν τον ίδιο το
Μιχάλην δεν θα τον γνωρίσεις
Το σπίτι μας είναι μαύρο δεν είναι
πλέον όπως ήτανε τον καιρό μας
παιδιού. Να ήξευρες χρυσή μου
Μπρόσω πόσες φορές η Πηνελόπη
σε θυμάται πόσον σε αγαπούσε κι
χρυσή σου [illegible]. Μη βγάλεις τα γράμ-
ματά μου [illegible] είναι [illegible] ότι
θα [illegible] ο [illegible] μου [illegible].

Ταύτα σε χαιρετώ κι
σε φιλώ γλυκά Άννα